

CO Times

Redactioneel

Mijn sabbatical zit erop, ik ben weer aan het werk. Het was een fijn jaar, waarin de rijdende trein van [campus]Orléon een paar wissels heeft genomen en er veel nieuws op de rails is gezet. In de loop van het jaar hierover meer. Onveranderd is mijn nieuwsgierigheid naar het verschijnsel 'universiteit'. Gewoon, omdat de universiteit ook deel uitmaakt van de onderzoekende samenleving. Voor wie er oor naar heeft: er rommelt wat. Dat is al een tijdje zo. Zelf ken ik het van toen ik er werkte, tussen 1994 en 2002. Mijn proefschrift (uit 2000) over een academische opleiding blijkt plots een premature bijdrage aan een nu opkomend, nieuw vakgebied: *Critical University Studies* (CUS). De naamgever is ene Jeffrey Williams, die het artikel *Deconstructing Academe. The birth of critical university studies* schreef.¹ Deconstructie is een methode om machtsverhoudingen ter discussie te stellen. In macht is een partij dominant en de ander onderworpen. Wie wat is laat je zien door de rollen om te draaien. Roept dit bevreemding op? Dan weet je dat we iets normaal vinden wat niet natuurlijk hoeft te zijn (dat vaders voor hun kroost zorgen spreekt niet vanzelf,

Floor Basten

want we hebben het over 'papa-dag'). Hoe zal CUS zich ontwikkelen? In de meeste publicaties over academisch onbehagen kom ik kritiek op universitair beleid tegen. Deconstructie moet dit beleid blijkbaar ontmaskeren als middel om macht op de verkeerde plek te zetten, bij managers en niet bij wetenschappers. Daar is wat voor te zeggen. Deconstructie werkt echter niet zo goed in deze context. Er lijkt, alle kritische analyses ten spijt, geen verandering op til, althans niet binnenkort. Waarom helpt deconstructie niet? Dat roept de vraag op of iemand er überhaupt al eens baat bij heeft gehad. Die vraag kan ik niet beantwoorden, maar stel van wel: waarom werkt het nu niet? Ik heb twee denkbare verklaringen. De eerste is dat deconstructie, immers gericht op een omkering van macht, zou leiden tot een retour naar de professorenuniversiteit. Die omkering leidt niet tot nieuwe, maar oude macht. Daar is deconstructie niet voor bedoeld en bovendien wekt dit de schijn van partijdigheid. De tweede is een beperking van deconstructie zelf, dat immers uitgaat van eenvoudige rollen. Pas je het op een grote context als 'de universiteit' toe, dan verlies je sociale complexiteit uit het oog en eindig je met *sweeping statements* als 'de wetenschapper is slachtoffer van het systeem.' Maar de geringe solidariteit tussen academische generaties of tussen *haves* en *have nots* ontkent juist 'de wetenschapper'. Interessanter is daarom een deconstructie van CUS, want een nieuw vakgebied geeft ook nieuwe mogelijkheden voor macht. Wie verovert deze markt? Dat zou inzicht geven in de academische machtshuishouding, de marktwerking binnen wetenschap, nog even los van zoiets abstracts als 'beleid'.

¹ <http://chronicle.com/article/An-Emerging-Field-Deconstructs/130791/> (gepost op 19 februari 2012).

BOEK
**Hulp bij promoveren
naast je drukke baan**

Handboek Buitenpromoveren, Floor Basten en Kerstin van Tiggele, 54,95 euro
●●●●●

Op een bepaald punt in loopbaan of leven hebben velen de behoefte aan verdieping. Die behoefte kan worden vervuld door een buitenpromotie: wetenschappelijk promoveren naast of na een carrière en dus niet via een dienstverband met een universiteit zoals bij een reguliere promotie. En toch staat er mool dr. voor je naam dan. Er was nog weinig geschreven over het onderwerp, het *Handboek Buitenpromoveren* komt dus als geroepen. Het is net zo grondig opgezet als een proefschrift. Werkelijk ieder aspect van de buitenpromotie komt aan bod, van de beslissing om het traject te starten tot aan het zwarte gat na de succesvolle verdediging. De twee schrijfsters benaderen het onderwerp nuchter en zetten alle voor- en nadelen op een rijtje. Met prettige en informatieve verhalen van promovendi en promotors voor de afwisseling. Het ideale naslagwerk voor mensen die (willen) promoveren.
Alex van der Hulst

Handboek Buitenpromoveren in NRC

(Te bestellen via www.handboekbuitenpromoveren.nl)

Promovenditelefoon
Waar promovendi terecht kunnen met al hun vragen

Hulp nodig bij de structurering van je onderzoeksvoorstel? Moeite met schrijven? Het overzicht kwijt of het gevoel dat je vastzit? Ruzie met je hoogleraar? Motivatieproblemen? Praktische vragen over rechten en plichten? Wij adviseren en begeleiden.

Bel 0900-PhDtoBe of 0900-7438623
(€ 0,30 per minuut)

Bereikbaarheid:

ma/di 9.00-11.00, wo/do 15.00-17.00, vr17.00-19.00

Tips voor promovendi

Op Twitter

Dr. Inger Mewburn via [@thesiswhisperer](https://twitter.com/thesiswhisperer)
Research Whisperer via [@researchwhisper](https://twitter.com/researchwhisper)
Karin Kelsky via [@ProfessorIsIn](https://twitter.com/ProfessorIsIn)
Dr. Eva Lantsoght via [@evalantsogth](https://twitter.com/evalantsogth)
(alle twitteraars houden ook eigen blogs bij)

Op Facebook

The Chronicle of Higher Education
Louter Promoveren
Van Sijl Counseling & Training
Academic Transfer
De Klare Lijn
Piled Higher and Deeper

Op LinkedIn

Proefschrift en promoveren
PhD careers Outside of Academia
Promovendie Netwerk Nederland
Buitenpromovendi
PhD's in het hbo

Over Tijgermoeders en hun Tandeloze Gebrul

Bob Greaves, professor van Media Arts, schreef dat intieme bekendheid van een geleerde in haar/zijn domein van expertise vereist is. Volgens hem is het gevaarlijk wanneer een expert op één gebied denkt dat haar/zijn niveau van kritisch denken aldaar ook mogelijk is op gebieden waar zij geen intieme bekendheid hebben. In *de Volkskrant* van donderdag 9 januari jl. was er een artikel over een nieuw boek van Amy Lau, auteur van het in 2011 verschenen boek *Strijdlid van de Tijgermoeder* over haar strijd om haar dochters in de Verenigde Staten op Chinese wijze op te voeden. In haar nieuwe boek, geschreven met haar man Jed Rubenfeld en getiteld *The Triple Package*, beschrijft zij drie persoonskenmerken – superioriteit, onzekerheid en bedwingen van impulsiviteit – die gecombineerd de basis voor het ideale menselijk ras vormen!

Ik ga het boek niet recenseren maar het over iets anders hebben. *De Volkskrant* meldt dat zij en haar man doceren/hoogleraren zijn aan de “prestigieuze Yale University”. Ik neem aan om te laten zien dat beide boeken niet geschreven zijn door zomaar iemand. Mijn probleem is dat ik via Google erachter kom dat zij rechtsgeleerden/juridische experts zijn, zij op het gebied van internationale bedrijven, etnische conflicten en globalisering en hij op het gebied van staats- en grondwetsrecht. Met andere woorden, deze twee geleerden hebben geen enkele expertise op het gebied waarover zij schrijven (bijvoorbeeld sociologie, antropologie, onderwijswetenschap), maar doen alsof dat wel zo is en ook door het brede publiek als zodanig erkend worden.

Daniel Willingham geeft in zijn boek *When can you trust the experts: How to tell good science from bad in education* vier vuistregels voor het nagaan of een voorgestelde oplossing voor een (onderwijs)probleem de moeite waard is. Een daarvan is “trace it,” (spoor het op), waarmee hij bedoelt dat je de

Prof.dr. Paul A. Kirschner Welten-instituut (v/h Celstec)

geloofwaardigheid en motivatie van de persoon die de oplossing ‘pusht’ nagaat en ervoor waarschuwt ingepakt te worden door (soms niet ter zake doende) titels en kwalificaties (EN: credentials). Mijn probleem hier is dat naast het Dunning-Krugereffect, waardoor incompetenten hun incompetentie niet inzien (zie mijn blog²), ook sprake is van een ander effect, namelijk waar experts op één gebied menen dat zij dus ook gezaghebbend (mogen) zijn op gebieden waar zij eigenlijk geen verstand van hebben. Bij mijn weten is hier geen naam voor, dus bij deze: “expertise generalisation”. Verder, naast mijn probleem met deze algemene experts, heb ik een probleem met de ‘verkondigers’ (hier *de Volkskrant*, maar overal te vinden), die niet kritisch hiernaar kijken en alleen maar staan te roeptoeteren.

Om weer af te sluiten met Bob Greaves: “We all get a bit foolish when we stray outside the ‘boundaries’ of personal expertise.”

Prof. dr. Paul A. Kirschner,
Hoogleraar Onderwijspsychologie, i.h.b. Leren en Cognitie
Centre for Learning Sciences and Technologies (CELSTEC), Open Universiteit
Zie: <http://celstec.org/users/pki>

² <http://tinyurl.com/p5stmq5>

Albert Cath in dialogue

*with dr. Mike Agar,
author of *The lively science**

With your plea for a lively social science, to take it out of the Lab into the world, I agree from the bottom of my heart. In your book *The Lively Science*, you undertake a courageous attempt to connect the oxymoron of Behavioural Social Science (BSS) and Human Social Research (HSR). Or as I would ask, can Cain and Abel live in peaceful coexistence? At the same time it is quite clear where you stand: BSS has adopted a 200-year-old epistemological mistake and should take HSR, or in my words 'narrative ethnography', more seriously. The connection might be found in 'thinking the complex', as the French philosopher Edgar Morin has examined in his compelling six volumes encompassing work, which took him over thirty years to think and write. The key concept here is Emergence, not as the superficial phenomenon that BSS wants us to take it for, but as a deep structure underlying the social, the biological and the physical. And key is also that differences in aggregation levels matters. Or as Bent Sørensen wrote: "All abstractions are simple; everything that is concrete is complex." And this brings me to the foreground and background framing of BSS and HSR, the Lab and the real. The French social complexity 'School' gives us the Derrida-en idea that foreground and background keep dancing in a complex choreography and interplay. Yes, you can put all kinds of (known) variables in the background of your Lab, but in de real world the emergent interplay between them will ruin your lab observations. And what happens to the unknown variables? That is precisely is where the concepts of necessity and essentialism are overruled by the world of possibilities and pluralism. Or in the

words of Morin: order and disorder might organize knowledge through their interaction. In my words, an epistemology that denies the nonlinearity (cause and effect are not linearly reducible to each other) of the experience of the world, and sticks to the linear universalism of the Lab--with its attributed coherence--misses the point. Having read your book (I recommend it to everybody!) I think that is where we full heartedly agree. But certain questions can be raised regarding whether Cain (BSS) and Abel (HSR) can coexist, which is what your book wants me to believe by its discussion of the Milgram experiments. I think that this quote, that is attributed to Albert Einstein, "We can't solve problems by using the same kind of thinking we used when we created them", has not passed the best before/use by date yet. On the contrary, the debate is scarcely out of the egg.

I end my brief comment with a complexity principle of Morin and a question. The principle is "Do not break up coercively that which is naturally connected, and do not reconcile coercively that which is naturally separated". How would you respond to this principle in light of the BSS/HSR divide or connection? Can it be the starting point of a productive debate about the (im)possibilities or, for that matter, the desirability of a reconciliation?

Amsterdam, January 2014

Albert Cath (Also PhD researcher of 'coping with social complexity' as informed by Edgar Morin in the program 'Humanisation of Organisation'.)

Het antwoord van de prijsvraag uit de CO Times van maart was *Tokyo* van Mo Hayder. De winnaar is Juni Daalmans. Onderstaand de nieuwe prijsvraag:

“Goed!” zei ik tegen hem... “kiest u zelf maar een plek die u bevalt.”

“Het pleintje bij het Nijverheidsmuseum!”

Ik houd van dat pleintje bij het Nijverheidsmuseum... ik heb daar verdomd oude herinneringen aan... ik stel u mijn interviewer voor: professor █. Daar zaten we dus op een bank op dat pleintje, professor █ rechts van me... hij loerde naar alle kanten, die professor █ ... nee, hij voelde zich niet op zijn gemak... naar links! naar de andere kant!... en dan achter ons!... om elf uur, elf uur 's morgens, hadden we onze afspraak... ik was er al om half elf!... u begrijpt, veel te vroeg komen is de gebruikelijke tactiek van wantrouwige lieden... die de omgeving willen verkennen... lang voor je verwacht wordt, want de mensen zijn zo slecht... nou!... goed!... uit!... daar zaten we!... ik verwachtte dat hij me vragen zou stellen... dat was de afspraak... maar nee! absoluut niet!... hij bleef daar stom naast me op de bank zitten!... ik zou wel een andere nurks hebben laten komen, als ik gekund had!... ik kende er genoeg!... een die tenminste wat gemopperd had... iemand die vijandig is en stommetje speelt, zoals die █, da's beroerd!

“U bent verrekt weinig beminnelijk, meneer professor █!”

In welk boek van welke auteur(s) komt deze passage voor? Mail je oplossing voor 28 februari 2014 naar campus@orleon.nl. Onder de goede inzendingen wordt een bon verlot ter waarde van € 25,= voor items uit de Research or Die black box.

Narratieve analyse

Dit jaar bieden we twee mogelijkheden aan: een **in company cursus** (kijk op <http://www.campusorleon.nl/annonce/cursus-narratieve-analyse>) en **individuele begeleiding** (kijk op <http://www.campusorleon.nl/annonce/individuele-begeleiding-bij-narratieve-analyse>)

Twitter: [@campusorleon](https://twitter.com/campusorleon)

Facebook: [\[campus\]Orléon](https://www.facebook.com/campusOrléon)

Colofon

CO Times verschijnt vijf keer per jaar.

AJ en MLK leden van [campus]Orléon kunnen gratis adverteren. Niet-leden die willen adverteren, kunnen contact opnemen via campus@orleon.nl

*Sleep, sleep, beauty bright,
Dreaming in the joys of night;
Sleep, sleep; in thy sleep
Little sorrows sit and weep.*

A Cradle Song - William Blake